

FAZEKAS MARGIT (SZOMORÚFŰZ)

Álomszirmok ölelésében

A hegyekben lévő kis falucska
megbújik a zöld fenyves között
Az aranyló hold ragyogó sugara
mint drága ékszer szépen tündököl

Álmaid felett angyalsereg őrködik
jótékonyan beborít az éj selymével
Meghitt álomszirmok ölelésében
csöndes szívünk tán otthonra lel

Sugaras reggel

Az ég most kitágult gyerekszem
A meztelen hajnalra tárva
Gyöngyös fényzáró hull a kertre
Nyújtózó karcsú szép tujafák
Zuhanyoznak a hús sugárban

Lopakodó árnyak

Régóta tudom, mi a bánat.
Fáj az élet, könnyeim folynak,
Rád gondolok, tiéd minden pillanatom,
Álmaimban újra veled találkozom.

Báránfelhők kergetőznek az égbolton,
Tavaszi szél susog a tóparton,
Ringatja a fákat, víztükröt, bokrokat,
Lopakodó árnyak az alkonyba osonnak.

Az akácvirág illata (Gyermekkori emlékek)

Meleg az éjszaka. A késői, szinte hajnali időpont sem ad enyhét. A közelmúltban olvastam:

„Meg kell hallanunk a gyermek hangját, aki egykor mi voltunk, s aki még mindig itt él bennünk. Ez a gyermek észreveszi a mágikus pillanatokot. És a sírását talán visszafojthatjuk, de a hangját nem némíthatjuk el. – Ez a gyermek még itt van.”

Igen, bennem van, bennem él. Ahogy fekszem itt, elgondolkodom. Eszembe jutnak gyerekkori emlékek.

Olyan élénken élnek még most is bennem.

Egy akácos – poros út. Emlék már, de látom szemeim előtt.

Milyen sokszor jártunk végig rajta.

Felidéződik bennem – az akácson végig méhkaptárok voltak telepítve, felállítva. Hányszor figyelmeztettek bennünket a „méhek veszélyességére”. Mégis gyermeki rosszaságunk, lelkesedésünk nem ismert akadályokat. Minden veszélyérzet nélkül vágtuk az akácvirág füzéreket. A fürtökből édesanyánk szörpöt készített, hogy a meleg napokra hűsítőként szolgáljon a család számára. A lehajló, dús ágakról szakítottuk a fürtöket, de volt, amikor a fiúbarátok felmásztak a tüskés akácokra, hogy leszedhessék a virágfüzéreket. Csokorba összefogva adták át, és otthon vázába is rakva – napokig élveztük az akácillatot a lakásban. Gyermekszemek, gyerekszerелеm.

Milyen nagy szeretettel néztünk egymás után, figyelve, visszánéz-e ránk. Eljön-e, mint az első tavaszi nap – újra és újra.

Sokszor ültünk a templom lépcsőjén kézen fogva, kezünkben szorongatva az akácvirágokat. Ott beszélgetve sokszor egészen addig, amíg ránk nem esteledett. A szüleink hazahívó szavára eszmélve fel – fájó szívvel búcsúztunk egymástól a másnapi viszontlátásig.

Elszállt felettünk az idő. Felnőttünk, megöregedtünk, de az emlékek még mindig bennem vannak. Az akácvirág illatát is érzem az orromban. Régi, nagyon régi emlék.

Az akácort is régen kivágták már, és az akácok is régen elvirágoztak.

De a gyermeki szeretetet újból, ismét érzem, ha mások szemében mindez butaság is, nosztalgia.

„Jusson eszetekbe, hogy az emberi bölcsesség Isten előtt örült-ségnek bizonyul. Ha meghalljuk a lelkünkben lakozó gyermek szavát, újra csillogni fog a szemünk. Ha nem veszítjük el a kapcsolatot ezzel a gyermekkel, az étellel sem veszítjük el a kapcsolatot.”

Becézgetném arcodat

Öregedő kis kezemmel
becézgetném arcodat
gondtól ráncos homlokodból
kisimítom hajadat

A mélabús esti csendben
elűzném a gondokat
az értem rezgő szívedre
rásimulva hallgatlak

Szemed csillogó gyöngyei
varázsosan ragyognak
fogom bársony kezeidet
de ajkad oly hallgatag

Tudnod kell

Tudnod kell:
az érzésen az idő nem változtat

Tudnod kell:
hogy téged senki nem pótolhat

Tudnod kell:
hogy szívedbe tettem le életem

Tudnod kell:
hogy mily végtelenül szeretlek